

Tlač a informácie

Súdny dvor Európskej únie
TLAČOVÉ KOMUNIKÉ č. 50/17
V Luxemburgu 11. mája 2017

Návrhy generálneho advokáta vo veci C-434/15
Asociación Profesional Elite Taxi/Uber Systems Spain, SL

Podľa generálneho advokáta Szpunara elektronická platforma Uber, hoci je novátorskou koncepciou, patrí do oblasti dopravy, v dôsledku čoho spoločnosť Uber môže mať povinnosť vlastníť licencie a povolenia požadované vnútroštátnym právom

Na spoločnosť Uber sa totiž nevzťahuje zásada slobodného poskytovania služieb zaručená právom Únie pre služby informačnej spoločnosti

Uber je elektronická platforma, ktorá pomocou smartfónu vybaveného príslušnou aplikáciou umožňuje objednať službu mestskej dopravy v obsluhovaných mestách. Aplikácia rozpozná polohu užívateľa a nájde disponibilných vodičov nachádzajúcich sa v blízkosti. Keď vodič prijme jazdu, aplikácia o tom informuje užívateľa tak, že mu zobrazí profil vodiča, ako aj odhadovanú cenu cesty do miesta určenia zadaného užívateľom. Hneď po uskutočnení jazdy je jej suma automaticky zrazená z bankovej karty, ktorú je užívateľ povinný uviesť, keď sa registruje do aplikácie. Aplikácia obsahuje aj funkciu hodnotenia: vodiči môžu byť hodnotení cestujúcimi a naopak. Priemerné hodnotenia, ktoré sú nižšie ako určitá hranica, môžu viesť k vylúčeniu z platformy. V rámci služby nazvanej UberPop jednotliví neprofesionálni vodiči zabezpečujú dopravu cestujúcich svojimi vlastnými vozidlami.

V roku 2014 Asociación Profesional Elite Taxi (ďalej len „Elite Taxi“), profesijná organizácia združujúca taxikárov mesta Barcelona v Španielsku, podala žalobu na Juzgado de lo Mercantil n° 3 de Barcelona (Obchodný súd č. 3 Barcelona, Španielsko), ktorou sa najmä domáhala uloženia sankcie španielskej spoločnosti Uber Systems Spain (ďalej len „Uber Spain“), spoločnosti patriacej do skupiny, ktorá spravuje uvedenú platformu, za nekalú súťaž voči vodičom Elite Taxi. Elite Taxi sa predovšetkým domnieva, že Uber Spain nie je oprávnená poskytovať službu UberPop v meste Barcelona. Ani Uber Spain, ani vlastníci a ani vodiči vozidiel totiž nemajú licencie a povolenia upravené nariadením o taxislužbách, ktoré prijalo mesto Barcelona.

Keďže na vyriešenie sporu vo veci samej je potrebný výklad viacerých ustanovení práva Únie, rozhodol Juzgado Mercantil n° 3 de Barcelona o predložení viacerých otázok Súdnemu dvoru, ktoré sa týkajú kvalifikácie činnosti spoločnosti Uber z hľadiska práva Únie, ako aj dôsledkov, ktoré treba vyvodiť z tejto kvalifikácie.

Vo svojich návrhoch z dnešného dňa generálny advokát Maciej Szpunar najprv uvádza, že treba v podstate určiť, či sa na služby ponúkané platformou Uber vzťahuje zásada slobodného poskytovania služieb ako „služby informačnej spoločnosti“¹ alebo či tieto služby patria do oblasti

¹ Smernica Európskeho parlamentu a Rady 98/34/ES z 22. júna 1998, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických noriem a predpisov, ako aj pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 204, 1998, s. 37, Mim. vyd. 13/020, s. 337), zmenená a doplnená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 98/48/ES z 20. júla 1998 (Ú. v. ES, L 217, 1998, s. 18, Mim. vyd. 13/021, s. 8) – nahradená smernicou Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2015/1535 z 9. septembra 2015, ktorou sa stanovuje postup pri poskytovaní informácií v oblasti technických predpisov a pravidiel vzťahujúcich sa na služby informačnej spoločnosti (Ú. v. EÚ, L 241, 2015, s. 1); smernica Európskeho parlamentu a Rady 2000/31/ES z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).

dopravy² upravenej právom členských štátov. V prvom prípade licencie a povolenia upravené nariadením mesta Barcelona týkajúcim sa fungovania Uber by mohli byť v rozpore so zásadou slobodného poskytovania služieb, zatiaľ čo v druhom prípade by členské štáty mohli v zásade slobodne upravovať jej činnosť.

Generálny advokát sa domnieva, že aj keď prináleží vnútroštátnemu súdu zistiť a posúdiť skutkový stav, sporná služba je **zmiešanou službou**, ktorej jedna jej časť sa uskutočňuje elektronicky a druhá časť z povahy veci nie.

Zmiešaná služba teda môže patriť pod pojem „služba informačnej spoločnosti“, ak 1. plnenie, ktoré nie je poskytované elektronicky, je ekonomicky nezávislé od služby, ktorá je poskytovaná elektronicky (o takýto prípad ide najmä pri sprostredkovateľských platformách pre nákup leteniek alebo rezerváciu hotelov) alebo 2. poskytovateľ poskytuje službu ako celok (to jest tak časť služby poskytovanú elektronicky, ako aj časť, ktorá nie je poskytovaná elektronicky) alebo vykonáva rozhodujúci vplyv na podmienky jej poskytovania, takže obe služby tvoria neoddeliteľný celok za podmienky, že hlavná zložka (ba dokonca všetky podstatné zložky transakcie) je realizovaná elektronicky (o takýto prípad ide napríklad pri on-line predaji tovaru).

Podľa generálneho advokáta služba ponúkaná spoločnosťou Uber nespĺňa žiadnu z týchto dvoch podmienok. V tejto súvislosti generálny advokát uvádza, že vodiči, ktorí jazdia v rámci platformy Uber, nevykonávajú vlastnú činnosť, ktorá by existovala nezávisle od tejto platformy. Naopak, táto činnosť môže existovať iba pomocou platformy, bez ktorej by nemala žiadny zmysel. Generálny advokát zároveň uvádza, že spoločnosť Uber kontroluje ekonomicky relevantné faktory mestskej dopravnej služby, ktorá je ponúkaná v rámci tejto platformy. Uber totiž i) stanovuje vodičom predbežné podmienky prístupu k činnosti a jej ďalšieho vykonávania; ii) finančne odmeňuje vodičov za dosiahnutie veľkého počtu ciest a oznamuje im miesta a časy, v ktorých sa môžu spoľahnúť na veľký počet jazd a/alebo výhodné tarify (čo umožňuje aj spoločnosti Uber prispôbiť svoju ponuku výkyvom dopytu bez toho, aby vyvíjala formálny tlak na vodičov); iii) vykonáva kontrolu kvality práce vodičov, aj keď nepriamo, čo môže viesť až k vylúčeniu vodičov z platformy, a iv) v skutočnosti určuje cenu služby.

Všetky tieto charakteristiky vylučujú, aby sa spoločnosť Uber mohla považovať za obyčajného sprostredkovateľa medzi vodičmi a cestujúcimi. Okrem toho v rámci zmiešanej služby ponúkanej platformou Uber je teda hlavným plnením doprava (teda služba, ktoré sa neposkytuje elektronicky), ktorá dáva službe jej ekonomický význam.

Generálny advokát vyvodzuje záver, že elektronické skontaktovanie cestujúceho s vodičom nie je ani samostatným (pozri bod 1 vyššie), ani hlavným plnením (pozri bod 2 vyššie) vo vzťahu k poskytnutiu dopravy. **Z tohto dôvodu službu ponúkanú spoločnosťou Uber nemožno kvalifikovať ako „službu informačnej spoločnosti“.** Ide skôr o organizáciu a správu celého systému mestskej dopravy na požiadanie.

Okrem toho Uber neponúka službu spolujazdy, pretože miesto určenia volia cestujúci a pretože vodiči sú za to odmeňovaní sumou, ktorá značne prekračuje obyčajnú náhradu vynaložených nákladov.

Vzhľadom na skutočnosť, že poskytnutie dopravy je z ekonomického hľadiska hlavnou zložkou, zatiaľ čo služba skontaktovania cestujúcich s vodičmi prostredníctvom aplikácie pre smartfóny má druhoradý význam, generálny advokát navrhuje, aby Súdny dvor odpovedal, že **služba ponúkaná platformou Uber sa má kvalifikovať ako „služba v oblasti dopravy“.**

Z tohto výkladu vyplýva, že na činnosť Uber **sa nevzťahuje zásada slobodného poskytovania služieb** zaručená pre „služby informačnej spoločnosti“, a preto musí spĺňať podmienky, za ktorých

² Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/123/ES z 12. decembra 2006 o službách na vnútornom trhu (Ú. v. EÚ L 376, 2006, s. 36). Táto smernica, vo vzťahu ku ktorej sú smernice uvedené v predchádzajúcej poznámke pod čiarou *lex specialis*, vylučuje zo svojej pôsobnosti služby v oblasti dopravy, vrátane služieb mestskej dopravy a taxi služieb.

môže prepravca, ktorý nemá sídlo na území členského štátu, v tomto členskom štáte uskutočňovať dopravu³ (vo veci samej vlastníctve licencií a povolení stanovených nariadením mesta Barcelona).

UPOZORNENIE: Súdny dvor nie je viazaný návrhmi generálneho advokáta. Úlohou generálnych advokátov je nezávisle navrhnúť Súdnemu dvoru právne riešenie veci, ktorá im bola pridelená. Sudcovia Súdneho dvora od tohto momentu začínajú v tejto veci poradu. Rozsudok bude vyhlásený neskôr.

UPOZORNENIE: Návrh na začatie prejudiciálneho konania umožňuje súdom členských štátov v rámci sporu, ktorý rozhodujú, položiť Súdnemu dvoru otázky o výklade práva Únie alebo o platnosti aktu práva Únie. Súdny dvor nerozhoduje vnútroštátny spor. Vnútroštátnemu súdu prináleží, aby rozhodol právnu vec v súlade s rozhodnutím Súdneho dvora. Týmto rozhodnutím sú rovnako viazané ostatné vnútroštátne súdne orgány, na ktoré bol podaný návrh s podobným problémom.

Neoficiálny dokument pre potreby médií, ktorý nezaväzuje Súdny dvor.

[Úplné znenie](#) návrhov sa uverejňuje na internetovej stránke CURIA v deň ich prednesu.

Kontaktná osoba pre tlač: Balázs Lehóczki ☎ (+352) 4303 5499

Obrazový záznam z vyhlásenia rozsudku je k dispozícii na „[Europe by Satellite](#)“ ☎ (+32) 2 2964106

³ Článok 91 ZFEÚ.